

«Ἐν δὲ τῇ εἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς κρέμανται ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνες δύο, περιστῶσαι πρωτομᾶς κάλλιστα ἐζωγραφημένας ἐπὶ ὀρειχάλκου, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα διατηροῦνται ἐπίσης κάλλιστα. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἐξεικονίζεται ἀνὴρ ἀσκεπῆς, φέρων γένειον, ἐγκόλπιον, πάπυρον, μανδύαν, περιλαίμιον ὀρθὸν ὡς ἐπὶ Λαοδοβίκου ΙΔ', καὶ παράσημον ἐκ δεξιῶν προσόμιον λευρῶ. Ἐχει δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν λατινικὴν ἐπιγραφὴν λέγουσαν τάδε:

«W. G. W. Jacobus ætatis suæ anno 46 nativitatibus Christus 1637.»

Ἡ δὲ δευτέρᾳ περιστῆ γενειοφόρον ἐπίσης ἀσκεπῆ, εὐλογοῦντα διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα βιβλίον. Τὸ περιλαίμιον αὐτοῦ εἶναι λευκὸν καὶ οὐχὶ ἀνωρθωμένον ὡς τὸ τοῦ ἑτέρου· περὶ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀναγινώσκονται ἑλληνιστί τε καὶ λατινιστί τὰ ἑξῆς:

«Με ης Κρητόπουλος

» ἁ ἐκ ας τῆς Μακεδονίας.

» 38.

» ωτηρίῳ 1637.»

Τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰσὶ τὰ μὲν συντεμημένα, τὰ δὲ συγκεκολλημένα, ὡς τὰ πόλλαι ἐν χρήσει ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς βιβλίαις· αἱ δὲ ἐξαλειφθεῖσαι λέξεις ἀναπληροῦνται εὐκόλως διὰ τῆς λατινικῆς.

«Metrophanes Critopulus ex Beribæa Macedoniae ætatis suæ anno 38, nativitatibus Chrystus 1637.»

Ὀλίγον δὲ παρακάτω ἀναγινώσκεται καὶ ἡ ἑξῆς ῥῆσις, ἑλληνιστί μόνον γεγραμμένη:

«Μηδὲν κατὰ τῆς συνειδήσεως» (1).

Ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου δημοσιευθείσῃ εἰκόνι διαφέρει κατὰ τι ἢ λατινικὴ ἐπιγραφὴ, πλεονεκτεῖ δὲ καὶ κατὰ τινα ὡσαύτως λατινικὴν, ποιηθεῖσαν «φιλικῆς καὶ εὐνοίας ἕνεκα», ὑπὸ Samuel Gloner, Argentinensis poeta laureat.

Ἐπειδὴ ὁ Μελέτιος δὲν καταλέγει, ἐκ παραδρομῆς βεβαίως, μεταξὺ τῶν πατριαρχευσάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν ἡμέτερον Μητροφάνην, οἱ ἐν τῇ Μητροπόλει κληρικοὶ ἠγνούν τίνος ἦτο ἡ εἰκὼν· παρεκαλέσαμεν δὲ αὐτοὺς νὰ φυλάττωσιν αὐτὴν ἐπιμελῶς.

Περὶ τοῦ Μητροφάνους ἔγραψεν ὀλίγον καὶ ὁ ἀοιδίμος Οἰκονόμος ἐν τῷ Δ' τόμῳ τοῦ περὶ τῶν Ὁρμηνευτῶν συγγράμματος αὐτοῦ (σελ. 170 καὶ 1066)· παραβαλλόμενα ὁμῶς πρὸς τὰ σήμερον δημοσιευόμενα ἐξελέγχονταί πως μὴ ἀκριβῆ.

ΜΑΡΗ.

Δύο ὄλα ἔτη πᾶρῆλθον, ἀφ' ἧς ἀπέθανεν ὁ Βερρύς (1), ὁ πατριάρχης τῶν ἀπὸ δικαστηρίου ῥητόρων, τὸ κύχημα τοῦ δικανικοῦ τῶν Παρισίων κύκλου, καὶ σήμερον ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Μαρῆ, ἑταίρου τοῦ Βερρύς, Ἰσσοῦ δ' ἐκείνω κατὰ τὴν ῥητορικὴν δεινότητα καὶ τέχνην, ὑστεροῦντος δὲ μόνον κατὰ τὸ κλέος· διότι, ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Βερρύς ἦν ἡ κορωνὴ τῶν τοῦ δικαίου ἀγορητῶν, ὁ πρότασις τῶν νομομαθῶν τῆς Γαλλίας. Ἐὰν ἐπέζη ὁ Βερρύς βεβαίως ἤθελεν ἐξυμνήσει τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δεινότητα τοῦ φίλου αὐτοῦ Μαρῆ, παραβαίνων τὸν ῥητὸν ὅρον τὸν ἐγγραφέντα ἐν τῇ διαθήκῃ τούτου, τοῦ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ οὐδεὶς ἐπὶ τὸν τάφον αὐτοῦ.

Πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν ὁ δικηγορικὸς σύλλογος τῶν Παρισίων πανηγυρικῶς ἐώρταζε τὴν ἐνιαύσιον πέντηκονταετηρίδα τῆς εἰσόδου τοῦ δικηγόρου Μαρῆ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, καὶ ὁ ἑξῆς αὐτὸς ἀνὴρ, ὁ ὕπατος τῶν νομομαθῶν, ὁ συνάδελφος αὐτοῦ ὁ παρὰ πάντων ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος, εὐτυχῆς καὶ συγκεκινημένος μέχρι δακρύων ἐκ τῆς συμπαθητικῆς ταύτης ἐκδηλώσεως τῆς χαρᾶς καὶ τῆς μεγάλης τιμῆς, ἀνταπέδιδεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὰς εὐχὰς, ἃς ἀπένειμον εἰς αὐτόν. Σήμερον δὲ ἡ φωνὴ τοῦ Μαρῆ, ἡ εὐγλωττος καὶ μελίρρυτος ἐκείνη φωνή, εἰσίγησε διὰ παντός· ἡ καρδία ἡ μᾶλλον εὐαίσθητος δι' ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον ἐν τῷ κόσμῳ αὐτῷ ἔπαυσε πάλλουςα διὰ παντός.

Ὁ Μαρῆ ἐγεννήθη εἰς Auxerre τὴν 15 Φεβρουαρίου 1797. Τὰ ἐγκύκλια αὐτόσε διδασκόμενα μαθήματα, ἦλθεν εἰς Παρισίους ἵνα σπουδάσῃ τὸ δίκαιον, καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τὸ 1819. Ἐπὶ τινὰ χρόνον σκεφθεὶς νὰ ἀφιερωθῆ εἰς τὴν διδασκίαν τοῦ δικαίου, ἀπέσχε τῆς ἰδέας αὐτῆς ἕνεκα τῶν πολιτικῶν τοῦ δοξασίων καὶ ἀφωσιώθη ὀριστικῶς εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον.

Δίκαι περὶ τύπου ἀπένειμον εἰς αὐτὸν ἀξιοθαυμάστους ἐπιτυχίας καὶ ταχεῖαν φήμην. Τὸ ὕψος τῆς φράσεως, τὸ εὐγενὲς τοῦ λόγου καὶ τῶν κινήσεων, τὸ γενναῖον καὶ διορατικὸν βλέμμα, τὸ εὐγενὲς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ταῦτα πάντα ἤρμοζον θυμασιῶς εἰς τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεις. Αἱ ὑψηλαὶ θεωρίαι καὶ ἡ ἀποκάλυψις φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, αἵτινες εὗρισκον παρ' αὐτῷ ἠγῶ εὐχερῶς, εὐχαρίστουσαν αὐτὸν καὶ ἀπαγγέλλων αὐτὰς ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀναπαύομενον. Τὸ 1832 ἠγόρευσε ἐπὶ δικαστηρίου ὑπὲρ

(1) Ἰδε Πεγδ. τίμ. ΙΔ', σελ. 307.

(1) Ὁρα φυλλάδ. Πενδῶρ. 447 σελ. 299.

τοῦ Κ. Καβὲ, τότε βουλευτοῦ, καταδιωκόμενου διὰ τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ περὶ τῆς «Ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου», καὶ βραδύτερον ὑπὲρ τοῦ Παπὲν, ἑνὸς τῶν συνεργῶν τοῦ Φιέσχην. Ἐν ἔτει 1830 ἐξελέχθη μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, καὶ πρόεδρος αὐτοῦ ἐν ἔτει 1840.

Ἡ πέμπτη ἐκλογικὴ περιφέρεια τῶν Παρισίων ἐξελέξατο αὐτὸν μέλος τῆς βουλῆς τὸ 1842 καὶ 1846. Προσεκολλήθη δὲ εἰς τὴν ἄγαν φιλελεύθερον ἀριστερὰν πτέρυγα. Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 24 Φεβρουαρίου 1848 ἐκηρύχθη κατὰ τῆς ἀντιβασιλείας τῆς δουκίσσης τῆς Λύρηλιας. Ἀναδειχθεὶς μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῶν δημοσίων ἔργων, βαρὺ φορτίον τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, διότι ἐπ' αὐτὸν ἐβρίθθη ὁ κύβος τοῦ ὀργανίσαι τὰ ἐθνικὰ ἐργοστάσια. Ἐξελέχθη ἕκτος, διὰ ψήφων 225, 276, ἐκ τῶν τριάκοντα καὶ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τοῦ Σηκουάνα εἰς τὴν Συντακτικὴν Συνέλευσιν. Διατελὼν μέλος τῆς ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου, διεδέξατο τὸν Κ. Σενάρ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Τὴν 15 Ἰουλίου ὁ στρατηγὸς Καβαϊνιάνης ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, ἐν ᾗ παρέμεινε μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ προέδρου.

Ἐψηφοφόρησε κατὰ τοῦ εἰς τὰ πρόσω χωροῦντος φόρου καὶ κατὰ τῆς τροπολογίας τοῦ Γκρέβη. Κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῆς Ἰταλικῆς ἐκστρατείας, ἀπεδοκίμασεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν κατάληψιν τῆς Ρώμης, καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν Ἡλυσίων εὔρεν εἰς αὐτὸν κεκηρυγμένον ἀντίπαλον.

Ἀποτυχὼν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς νομοθετικῆς Συνελεύσεως, ὁ Μαρῆ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν δικηγορικὸν κύκλον, ἐν ᾧ εὔρεν αὔθις ἐξοχὸν καὶ μεγάλην θέσιν. Τότε ἐγένετο προσφιλὴς καὶ ἀφωσιωμένος διδάσκαλος πολλῶν τῶν νεαρῶν αὐτοῦ συναδέλφων, οὓς ἠθοροῖζε περὶ ἑαυτὸν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ ἤσκει περὶ τὴν ῥητορικὴν. Δεκαπέντε βραδύτερον ἔτη, τὸ ἔτος 1863, οἱ ἐκλογεῖς τοῦ τετάρτου τμήματος des Bouches du Rhone ἐπανεφέρον αὐτὸν ἐπὶ τὴν πολιτικὴν σκηνὴν, ἀναδείξαντες μέλος τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος.

Ἡ ὑγεία του, σφόδρα ἤδη ἐξασθενήσασα τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ μέρος ὅσον κῦχτο ἐνεργητικὸν εἰς τὰς συζητήσεις, ὅς ἡ ἀντιπολίτευσις συνῆψε κατὰ τῆς ἐξουσίας. Πολλάκις ὡσαύτως, κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοῦ χρόνους, δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τοὺς κόπους τῶν δικανικῶν ἀγορεύσεων· οὐχ ἦττον ὁ ζήλος του δὲν εἶχε μαρυνθῆ, οὐδὲ ἡ διάνοιά του εἶχεν ἐξασθενήσει, καὶ ὁ λόγος διατήρει εἰσέτι τὴν φλόγα αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἡ δύναμις ἐξέλιπεν.

Ἐξέπνευσε τὴν 27 Ἀπριλίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, τὴν ἐπαύριον τῆς ἐπετείου ἡμέρας τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του· ἐτελεύτησε δὲ γαλήνιος, τελευταίην σὺφρονος καὶ ἀγαθοῦ ἀνδρός. Ὅπως καθ' ὄλον αὐτοῦ τὸν βίον, οὕτω καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις ἡμέραις ὑπῆρξε καλὸς κάγαθος, μειδιῶν, δασκίς αἰ ἐδύναται παρῆχον αὐτῷ ἀναψυχὴν τινα, καὶ διαλεγόμενος μετὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ υἱῶν καὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς ἰλαρᾶς τοῦ γήρατος συντρόφου· τῶν προσφιλῶν του φίλων, ὡς ἐκάλει αὐτούς. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου ἤκουσαν αὐτὸν προφέροντα τὴν λέξιν· «Περιμένω.»

Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἦν ἐσχάτως χάριν αὐτοῖς ἐπανηγύριζεν ὁ δικηγορικὸς σύλλογος, ὑπῆρξεν ἡ ἐσχάτη καὶ ἡδίστη αὐτοῦ χαρὰ, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν πολλάκις βεβαίως ἀνεμνήσθη καθ' ἑς στιγμὰς ἡ ψυχὴ ὀμιλεῖ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ παρελθὸν κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ὑστάτης ἀποχωρήσεως.

Ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς συντόμου ταύτης βιογραφίας εἴπομεν, ὁ Μαρῆ ἀποθνήσκων ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ἐκφωνηθῇ ἐπιτάφιος λόγος· καὶ ἡ ἐπιθυμία του εὐλαβῶς ἐτηρήθη. Ἀλλὰ πλείστοι ὅσοι φίλοι συνώδευσαν τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ τάφου· ἅπας ὁ δικηγορικὸς σύλλογος παρῆν ἐν τῇ ἐκφορᾷ, καὶ πόθοι ἀντάξιοι τῶν εὐφραδεστέρων ὀμιλιῶν ἐνυπῆρχον ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων του συναδέλφων, τῶν συναδέλφων οἵτινες πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχον ἀυξήσει μετ' αὐτοῦ τὴν λαμπρὰν ζωὴν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι πρὸ μικροῦ εἰσέτι ἐνεθρῦνοντο προσωπικῶς εἰς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου αὐτῶν.

Ὁ Μαρῆ δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, ἀλλ' οἱ ἀγαπήσαντες αὐτὸν ζῶντα δὲν θέλουσι βεβαίως παύσει ἀγαπῶντες πιστῶς καὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ.

Περατώσαντες τὴν βραχεῖαν ταύτην περὶ Μαρῆ βιογραφίαν, κρίνομεν λίαν συντελεστικὸν νὰ προσθῆσωμεν καὶ τινὰς ἄλλας εἰδήσεις περὶ τοῦ δικανικοῦ τούτου ῥήτορος, εἰδήσεις ἅς ἠρύσθημεν ἐκ τινος ἐσχάτως δημοσιευθέντος περὶ αὐτοῦ βιβλίου, καὶ ἐν αἷς διδασκόμεθα καὶ ἕτερον χαρακτῆρα σπουδαῖον τοῦ βίου αὐτοῦ.

Ὁ Μαρῆ ἠγάπα ἐμμανῶς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, τὴν πρώτην δηλαδὴ δραματικὴν σκηνὴν τῆς Γαλλίας. «Πολλάκις,» λέγει σπουδαῖός τις κριτικὸς τῶν δραματικῶν ἔργων, «πολλάκις ἔτυχον ἐν τῷ θεάτρῳ καθήμενος πλησίον τοῦ Μαρῆ καὶ, κατὰ τὰ διαλείμματα, συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ, ἐξετίμησα τὸ ὕψος τῶν κρίσεων, τὴν λεπτότητα τῶν παρατηρήσεων, τὴν ἀσφαλῆ περὶ τὸ καλὸν αἴσθησιν, μεθ' ἧς ἐγίνωσκε νὰ κρίνῃ τὰ ἔργα καὶ τοὺς ἔρμηνεῖς αὐτῶν. Τὰ ἐξοχα ποιήματα τοῦ Βίκτορος Οὐγ-

γῶ, τοῦ Πονσάρ, τοῦ Ἰζιέ, εὑρισκόν εἰς αὐτὸν θαυμαστὴν ἐνθουσιῶντα καὶ ἐμπαθῆ. Ἐπευφήμει τὰ ὠραία μέρη, τὰς ὠρτίας κινήσεις τῶν ἠθοποιῶν, ὅχι διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων, ἀλλὰ διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς φωνῆς. Ἐγνώριζε πρὸς τούτοις καὶ ἠγάπα τοὺς ἐξόχους κωμωδούς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Πρὸ πολλῶ ἐτῶν συνεβούλευεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπιτροπὰς καὶ ὑπερήσπιζεν ἐπὶ δικαστηρίου. Μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἐκέρδησεν ὑπὲρ αὐτῶν δίκην τινὰ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ.»

Περὶ τὸν λοιπὸν νὰ προσθέσωμεν ἤδη ὅτι καὶ τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας παρεκλούθησαν τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, περίλυπα καὶ κατηρῆ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγίστου συμβούλου καὶ ἄκρου θαυμαστοῦ τῶν ἔργων αὐτῶν.

ΔΙΚ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΥΠΟ ΕΝΕΤΩΝ ΚΑΙ ΟΘΩΜΑΝΩΝ
ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι αἱ τοῦ Αἰγαίου νῆσοι, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν οὕτω καλουμένην Δουκίαν τοῦ ἀρχιεπελάγου, περιῆλθον εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου Σελίμη τοῦ Β' ἐν ἔτει 1556 καὶ ὅμως ἐκ τῶν ἐξῆς ἐπισήμων ἐγγράφων, ὧν τὰ δύο πρῶτα ἀπήντησα εἰς χειρόγραφόν τινα ἀνώνυμον περιγραφὴν τῆς νήσου Νάξου, τὸ δὲ τρίτον ὑπάρχει ἐν πρωτοτύπῳ παρὰ τῷ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ κ. Ι. Γριμάδῃ, ἀποδεικνύεται τρανώτατα ὅτι αἱ νῆσοι αὗται ἐφορολογοῦντο συγχρόνως καὶ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν μέχρι τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ὅτε οὗτοι ἀπώλεσαν καὶ τὴν Πελοπόννησον.

Ἐναφορὰ τῶν Ναξίων πρὸς τὸν Βένη
Φλαμπουριάρη.

«*Ἐκλαμπρώτατε καὶ ὑψιλότατε Ἀφέντη Ἀφέντη Πασιά μας καὶ πολυχρονεμένε Φλαμπουριάρη Ἀπτὴλ Κατὴρ Πασιά.*

» Ἐμεῖς ὅλος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀξίας οἱ ταπεινοὶ σου σκλάβοι κλιτῶς προσκυνούμεν καὶ φιλοῦμεν τὰ ποδάρια τῆς ὑψηλότητος σου. Ἐδεχτήκαμεν τὰ γράμματα τῆς ὑψηλότητος σου ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Διακοφραντζῆ τὰ ὅποια ὅλοι μικροὶ μεγάλοι τὰ ἐπροσκυνήσαμεν καθὼς ἦτον τὸ χρέος μας, καὶ μόναρις ἐπρομυθέψαμεν καὶ ἐδώκαμεν του πασᾶ σοντισφατζιόνε παραδίδοντας χίλια βεάλια εἰς τὰ χεῖρά του κατὰ ταῖς ὀρδινίαις τῆς ὑψηλότητος σου εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σκέ-

πος ἔχομεν ὅλον μας τὸ θάρρος παρακαλῶντας τὸν Ἀφέντη τὸν Θεὸν νὰ κόβῃ ταῖς ἡμέραις μας νὰ σοῦ ταῖς δῶνῃ χρόνους καὶ τιμαῖς μεγάλαις, καὶ ἂν ἴσως ὡς ἐδᾶ δὲν ἐφανήκαμεν νὰ πληρώσοιμεν τὸ χρέος μας, ἐλπίζομεν νὰ μᾶς λυπηθῇ ἡ ὑψηλότης σου ἐπειδὴ γνωρίζεις τὰ βάσανά μας καὶ τὴν σκλαβίαν ὅπου δουλεύομεν διὰ τοῦτο μὲ πολὺ θάρρος ἐρχόμεσταν οἱ φτωχοὶ θαρρότεοι εἰς τὸ σκέπος τῆς φιλανθρωπίας σου νὰ μᾶς ἐλεήσῃ σὺν καὶ ἄλλαις φοραῖς τὸ ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ὑψηλότητος σου, νὰ πάρῃς ἐπάνω σου τὸ χρέος ὅπου θέλομεν τοῦ πολυχρονεμένου μας Καπετὰν πασιᾶ, καὶ νὰ στείλῃ ἡ ὑψηλότης σου, ἢ τὸν ὅμοιον Διακοφραντζῆ ἢ ὅποιον ἄλλον ὀρίζει μὲ τὴν μικρότερήν σου ὀρδινίαν καὶ εἴμεσταν ἔτοιμοι εἰς τὴν ὥραν ὅπου φθάσει νὰ τοῦ δόσοιμεν ξώφλησιν εἰς τὸ λεγόμενον κανίσκι καὶ ὅτι ἄλλο ἀκόμη ἠμποροῦμεν ἀπὸ τὸ χρέος τῆς ὑψηλότητος σου. Ἐτούτην τὴν ἐλεημοσύνην ζητοῦμεν οἱ ταπεινοὶ σου σκλάβοι οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀξίας νὰ γνωρίσωμεν ἐτούτους τοὺς κειροὺς ἀπὸ τὴν ὑψηλότητην σου νὰ δόσῃ τὸ κανίσκι τοῦ πολυχρονεμένου Καπετὰν πασιᾶ διὰ νὰ γνωρίσῃ πῶς εἴμεσταν πάντα ἀληθινοὶ βασιλεῖς τῆς Βασιλείας, καὶ μὲ τέλος κλιτοὶ ὅλοι μικροὶ μεγάλοι προσκυνούμεν καὶ φιλοῦμεν τὰ ποδάρια τῆς ὑψηλότητος σου.

« Ἀξία 1666. »

Διαμαρτύρησις τῶν Συνδίκων τῆς
πόλεως Νάξου.

« Καταλαχαινόντάς μας ἡ ὀρδινίαις καὶ τὰ προσταγμάτων τοῦ ὑψηλοτάτου Ἀφέντη Ἀφέντη Φραντζέσκου Μοροζίνη Καβαλιέρ Καπετὰν Γενεράλε μὲ τὰ ὅποια μᾶς προστάζει νὰ ἐτοιμάσωμεν τὸ κρασί ὅπου τὸ νησί μας εἶναι κρατημένον νὰ δίδῃ τὸν κάθε χρόνον τῆς Γαληνωτάτης Αὐθαντίας διὰ νὰ μὴν εὔρησθον ἐρχομὸν τῆς ἡ ἀρμάδα δυσκολίας, καὶ μᾶς ξεπέσῃ στὸ νησί μας περισσότερη ζημία καὶ ἐξοδος. Ἐγνωρίσαμεν διὰ τοῦτο ὅχι μόνον προεπούμενον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον κατὰ ταῖς ὀρδινίαις ὅπου ἀπὸ τοῦ πρώην Γενεράλιδος μᾶς ἐδόθησαν καὶ ἔχομεν, βραστοῦμεν καὶ φυλάγομεν εἰς παράδοσιν, μὲ ταῖς ὁποῖαις μᾶς παραγγεῖλουν, νὰ ἔχετε πάντα ἕνα μῆνα προτῆτερα τὸ κρασί ποῦ κάθε χρόνον νὰ δίδετε σᾶς ἐγγίξει, ἐτοιμασμένον, νὰ δόσωμεν τὴν εἶδησιν ἐσᾶς τῶν ἐπιτρόπων, ἱερέων καὶ πρωτογέρων εἰς τὰ χωρία, ἡγουν τοῦ Παπᾶ κὺρ Μανώλη Πολίτη, Παπᾶ Λιανοῦ Δέτζη, Παπᾶ Ἀποστόλη Κλουδάτου, Παπᾶ Ἰωάννη τοῦ Κραύγα, Παπᾶ Γεώργη Βασσάλου, Παπᾶ Δημήτρη Ἀναματερόπουλου, μισέρ Ἰωζέφη Κορονέλλου, Ἀντωνᾶ Βάβουλα, Νικολοῦ Παπᾶ Μιχαλόπουλου, καὶ Δημήτρη τοῦ Κατσοῦλη, προτεστά-